

ROBERT ASPRIN

DALŠÍ PRIMA
MYTUS

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnžována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © 2013 by Bill Fawcett & Associates
Original print copyright © 1978 by Robert Asprin
Translation © Pavel Vohlídka, 2020
Illustrations and cover © Jana Šouflová, 2020
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2020

ISBN 978-80-7553-758-4

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Věnování

Tato kniha je věnována Nezničitelnému Borkovi, (známému těm smrtelným jako George Hunt) a těm, kteří mně neokázalým, ale oddaným přátelstvím pomohli v minulosti v mnoha krizích... a snad pomohou i v budoucnu!

Kapitola první

„Jsou věci mezi nebem a zemí, milý Horácio,
které není člověku souzeno poznat.“

– Hamlet

Myslím si, že jedním z mála kladů, které učitelé mají, je ten, že se tu a tam dají oklamat. Platilo to, když mě matka učila číst, platilo to, když se mě otec snažil naučit farmařit a platí to i teď, když se učím magii.

„Necvičil jsi!“ přerušil mé úvahy Garkin ostrým napomenutím.

„Cvičil!“ protestoval jsem. „Tohle je prostě těžké cvičení.“

Jakoby v odpověď se začalo péro, které jsem levitoval, ve vzduchu kolébat a chvět.

„Nekoncentruješ se!“ obvinil mě.

„To je vítr,“ namítl jsem. Chtěl jsem přidat „z vaší upovídáné pusy“, ale neodvážil jsem se. Hned na začátku našich lekcí projevil Garkin nedostatek uznání pro drzé učně.

„Vítr,“ posměšně napodobil můj hlas. „Takovýhle vítr, hlupáku!“

Mentální kontakt s objektem mé koncentrace se přerušil a péro náhle vystřelilo jako šipka ke stropu. Tam se třaslavě zastavilo, jako kdyby do něčeho narazilo, i když bylo ještě na stopu daleko od dřevěných trámů. Pak začalo vodorovně kroužit. Když takto pomalu rotovalo kolem své osy, přetočilo se a začalo klouzat dokola v neviditelném kruhu jako list chycený ve víru.

Zarískoval jsem pohled na Garkina. Seděl nedbale na židli, klátil nohama a zjevně veškerou svou pozornost věnoval hltání stehna pečeného ještěroptáka. Ptáka, kterého jsem ulovil já, měl bych možná dodat. Tomu říkám koncentrace!

Náhle vzhlédl a naše oči se střetly. Bylo pozdě uhnout, a tak jsem se na něj díval dál.

„Máš hlad?“ Jeho vousy barvy pepře a soli, nyní pokapané masnotou, se najednou roztáhly do vlčího úšklebku. „Tak mi ukaž, jak jsi cvičil.“

Zastavilo se mi srdce, když mi došlo, co má v úmyslu. Zoufale jsem vzhlédl. Péro padalo k podlaze, bylo již sotva ve výši ramen. Prudce jsem se napjal a natáhl svou mysl... jemně... vytvořit polštář... neodstrčit ho...

Péro se zastavilo sotva dvě dlaně nad podlahou.

Slyšel jsem, jak se Garkin tiše chichotá, ale nedovolil jsem, aby narušil mé soustředění. Nesměl jsem péro po tři roky nechat klesnout na zem a nestane se to ani teď.

Pomaloučku jsem se zvedal, až se vznášelo ve výši očí. Obklopil jsem ho svou myslí, zakroužil jím a přetočil ho. Jeho pohyb, když jsem je teď vedl, nebyl sice tak hladký a jistý, jako když Garkin zapojil svou mysl, ale bezpečně se pohybovalo po určené dráze.

Cvičil jsem totiž, i když ne s pérem. Když nebyl Garkin poblíž, nebo když byl zaujat vlastním studiem, věnoval jsem většinu času levitaci kovových předmětů – klíčů, abych byl přesný. Každý způsob levitace v sobě skrývá jiné problémy. S kovem se pracuje těžko, protože to je inertní materiál. Péro, které kdysi bylo částí živé bytosti, je citlivější... až moc citlivé. Zvednout kov dalo námahu, manévrovat s pérem vyžadovalo jemnost. Dával jsem však přednost práci s kovem. V profesi, kterou jsem si vybral, jsem ji mohl lépe využít.

„Dobře, stačí, ty klacku. Teď ho polož zpátky do knihy.“

V duchu jsem se usmál. Tuto část jsem cvičil, ne pro její možné užití, ale protože to bylo zábavné.

Knihka ležela otevřená na konci pracovního stolu. V dlouhé pomalé spirále jsem snesl péro dolů, nechal ho lehce přejet stránku knihy, zvedl ho do strmého oblouku, zastavil a snesl zpět. Jakmile se podruhé přiblížilo ke knize, uvolnil jsem část mysli, aby pohnula knihou. Když péro mýjelo její stránku, sklápěla jako čelisti hladového dravce.

„Hmmm...“ poznamenal Garkin, „poněkud okázalé, ale působivé.“

„Něco málo z toho, co jsem se naučil, když jsem cvičil,“ prohodil jsem nedbale a přitom jsem natáhl mysl pro druhé stehno ještěroptáka. To však, místo aby elegantně vplulo do mé nastavené ruky, zůstalo na dřevěné míse, jako kdyby tam zapustilo kořeny.

„Ne tak rychle, ty můj pokoutný zloději. Takže ty tvrdíš, žeš cvičil, hm?“ Hladil si zamyšleně vousy zpola okousanou kostí.

„Ovšem. Cožpak to nebylo vidět?“ Napadlo mě, že Garkina není tak snadné oklamat, jak by se někdy mohlo zdát.

„V tom případě chci vidět, jak zapálíš svíci. Mělo by to jít snadno, pokud jsi cvičil tak, jak tvrdíš.“

„Klidně to zkusím, ale sám jste mnohokrát řekl, že některé lekce jdou snadněji než jiné.“

Ačkoliv můj hlas zněl sebevědomě, byla ve mně malá dušička, když ke stolu na Garkinovu výzvu připlula velká svíce. Za čtyři roky cvičení se mi to ještě nikdy nepovedlo, ale pokud se Garkin rozhodl, že mi nedá najíst, dokud to nedokážu, mohl bych taky hladovět pěkně dlouho.

„No, hm, Garkine, napadá mě, že s plným žaludkem bych se asi lépe soustředil.“

„Mě zase napadá, že se vytáčíš.“

„Nemohl bych...“

„Děkuji, Skeeve.“

Jakmile použil mé vlastní jméno, nebyla šance, že by se dal zviklat. Tolik jsem se za ty roky naučil. Klacek, zloděj, idiot, trouba jsou sice hanlivá jména, ale pokud některé z nich použil, byl stále přístupný. Když však užil mé vlastní jméno, bylo to beznadějně. Je to skutečně k politování, když vám zvuk vlastního jména zní jako zvonění umíráčku.

Nuže, nebylo vyhnutí, musel jsem ukázat, co umím. Tady nebyla nic platná poloviční snaha nebo předstíraná koncentrace. Musel jsem sebrat každou unci svých sil a schopností, abych shromáždil Sílu.

Studoval jsem svíci nezaujatou myslí, jakékoliv úsilí jsem vypudil mimo vědomí. Světnici, změř na pracovním stole, Garkina a dokonce i svůj hlad, to vše jsem pustil ze zřetele. Soustředil jsem se jen na svíci, i když už dlouho jsem znal každý její rys.

Byla skoro šest palců tlustá, aby unesla svou desetipalcovou výšku. Vyryl jsem do ní četné mystické symboly, které jsem dle Garkinových pokynů pečlivě okopíroval z jeho knih. Mnoho z nich už bylo téměř zalito ztuhlými potůčky vosku. Svíce mi po mnoho dlouhých hodin svítila při studiu, vždy byla ale zapálena třískou z ohniště a ne mým úsilím.

Nemysli. Přestaň.

Tentokrát svíci zapálím. Zapálím ji, protože není důvodu, proč by se to nemělo povést.

Vědomě jsem prohloubil dýchání a začal shromažďovat Sílu. Svět se dál zužoval, až jsem vnímal jen ten zatracený zkroucený knot.

Jsem Skeeve. Můj otec byl jako farmář spojen se zemí. Má matka byla vzdělaná žena. Můj učitel je mistr čaroděj. Jsem Skeeve. Zapálím tu svíci.

Cítil jsem vzrůstající teplo, jak ve mně mohutněla energie. Soustředil jsem ten žár na knot.

Stejně jako otec беру sílu ze země. Vědomosti, které mi dala matka, jsou jako čočky, které mi umožňují soustředit se na to, čeho chci dosáhnout. Moudrost mého učitele směřuje mou cestu světem tak, abych co nejlépe využil své vůle. Jsem Skeeve.

Svíce nehořela. Čelo jsem měl zpocené a vypětím jsem se začal chvět. Ne, to je špatně. Nesmíš být napjatý. Uvolni se. Nepokoušej se to uspěchat. Strnulost brání proudu. Nech energii volně proudit, jsi jen pasivní prostředník. Snažil jsem se uvolnit, vědomě jsem nechal ochabnout svaly ve tváři a v ramenou, abych znásobil své úsilí.

Proud byl teď znatelně silnější. Už jsem téměř viděl energii směřující ode mě k cíli. Natáhl jsem prst, abych ji ještě více koncentroval. Svíce stále nehořela.

Nezvládnou to. Nemysli. Přestaň. Jsem Skeeve. Zapálím tu svíci. Můj otec... Ne. Nemysli. Nespolehej se na jiné. Zapálím svíci, protože jsem Skeeve.

Za tuto myšlenku jsem byl odměněn náhlým přívalem energie, který jsem následoval. Má Síla prudce vzrostla. Jsem Skeeve. Jsem silnější než oni. Unikl jsem otcovým pokusům připoutat mě k pluhu jako mého bratra. Matka zemřela na svůj idealismus, ale mě její učení pomohlo přežít. Můj učitel je důvěřivý blázen, který si vzal za učně zloděje. Všechny jsem je porazil. Jsem Skeeve. Zapálím tu svíci.

Skoro jsem se pýchou rozplynul, když jsem cítil, jak mě mé schopnosti přerůstají. Nebylo podstatné, jestli se mi podaří svíci zapálit nebo ne. Jsem Skeeve. Jsem mocný.

Téměř současně jsem natáhl svou mysl a dotkl se knotu. Jako v odpověď na mou vůli se objevilo malé jasné zadoutnání.

Vylekalo mě to, probral jsem se a mrknul na svíčku. Jakmile jsem to udělal, doutnání zmizelo. Zanechalo po sobě jen malý obláček bílého kouře. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že jsem tím narušil koncentraci.

„Výborně, chlapče!“

Garkin stál náhle vedle a nadšeně mi bušil do ramene. Nevěděl jsem, jak dlouho tam takhle stál, a ani jsem se o to nestaral.

„Zhasla,“ řekl jsem smutně.

„O to se nestarej. Zapálil jsi ji. Teď už si věříš. Příště to bude snazší. Ale dobrotivé nebe, my z tebe uděláme čaroděje. Poslyš, musíš mít určitě hlad.“

Jen taktak jsem včas zvedl ruku a zachytil zbývajícící stehno ještěroptáka, aby mi neplesklo do tváře. Bylo studené.

„Věř mi, chlapče, že jsem už začínal ztrácet naději. Proč byla ta lekce tak těžká? Nenapadlo tě, že bys mohl tohle kouzlo použít, abys měl dost světla při otvírání zámku šperhákem nebo k založení ohně, který by odvedl pozornost?“

„Přemýšlel jsem o tom, ale světlo by mohlo přilákat nežádoucí pozornost. A když bych chtěl odvrátit pozornost, zase bych se bál, že někomu ublížím. Já nechci nikomu ublížit, chci jen...“

Zarazil jsem se, ale příliš pozdě jsem si uvědomil, co jsem to vlastně řekl. Silná rána pěstí, kterou jsem dostal od Garkina, mě srazila ze stoličky.

„Já to tušil! Pořád se chceš stát zlodějem. Chceš používat má kouzla při kradení!“

Tyčil se ve svém hněvu, ale tentokrát jsem si trval na svém.

„A co na tom?“ vyštěkl jsem. „Třít bídu, to člověka ubíjí. A k čemu to vlastně je dobré být čarodějem? Podívejte se kolem sebe, už se opravdu těším, až budu žít jako vy.“

Ukázal jsem po zaneřádné světnici, která tvořila celou chatrč.

„Hleďme, jak si vlček stěžuje,“ ušklíbl se Garkin. „Bylo ti to ale dobré, když tě zima vyhnala z lesa a přinutila tě krást. To člověka ničí, spát pod křovím, říkal jsi.“

„A platí to pořád. Proto jsem také ještě tady. Ale nestrávím tady zbytek života. Schovávat se v malé boudě v lese, to není budoucnost, na kterou bych se těšil. Než jsem přišel a začal lovit, abychom měli maso k jídlu, živil jste se kořínky a bobulemi. Možná je to vaše představa o nádherném životě, Garkine, ale moje představa to není.“

Nějakou dobu jsme na sebe zlobně zírali. Teď, když jsem si svůj vztek vybil, začal jsem se víc než trochu bát. Ačkoliv jsem neměl v této oblasti významných zkušeností, předpokládal jsem, že posmívání se čarodějům není tím nejlepším způsobem, jak si zajistit dlouhou a spokojenou budoucnost.

K mému překvapení to byl Garkin, kdo ustoupil. Náhle sklopil pohled a sklonil hlavu, čímž mi poskytl zřídka vídaný pohled na rozčuchanou změť vlasů na temeni.

„Asi máš pravdu, Skeeve,“ jeho hlas byl podivně tichý. „Možná jsem ti ukázal, jak magie pracuje, ale neukázal jsem ti, jaký je z ní užitek. Pořád zapomínám, jak je magie v těchto krajích potlačována.“

Zvedl oči. Když se znovu setkaly s mými, zachvěl jsem se pod tíhou jejich pohledu. Nebyla v nich zloba, ale hluboký žár, jaký jsem dosud neviděl.

„Víš, Skeeve, všechny kraje nejsou jako tento a také já jsem nebyl vždy takový, jakého mě znáš teď. V zemích, kde je magie uznávána, místo aby se jí báli jako tady, je těmi, co vládnou, ctěna a ob-

jednávána. Tam může šikovný čaroděj, který vezme rozum do hrsti, sklízet stokrát větší bohatství, než na jaké bys mohl pomyslet jako zloděj, a dosáhnout takové moci, že...”

Náhle přestal a potřásl hlavou, jako by si to v ní chtěl srovnat. Když znovu otevřel oči, žár, který jsem v nich předtím viděl plát, už jen doutnal.

„Ale slova na tebe dojem neudělají, vid', chlapče? Pojd', ukážu ti trochu z té Síly, kterou budeš jednoho dne vládnout – pokud tady budeš cvičit.“

Veselost v jeho hlase zněla nuceně. Souhlasně jsem kývl v odpověď na jeho planoucí upřený pohled. Po pravdě řečeno, žádnou ukázkou jsem nepotřeboval. Jeho tichý a stručný proslov mě přesvědčil mnohem víc, než nějaká zlostná tiráda nebo jakákoli ukáзка. Teď jsem si ale rozhodně nepřál mu odporovat.

Myslím, že si mé reakce ani nevšiml. Vkrácel totiž do velkého pentagramu, který byl trvale vyryt do podlahy chatrče. Přitom nesmyslně gestikuloval a očazená měděná pánev na žhavé uhlí se začala sunout vpřed ze svého místa v rohu, aby se s ním potkala ve středu pentagramu.

Byla to ta pánev, která mě poprvé přivedla ke Garkinovi. Vzpomněl jsem si, jak jsem tenkrát nakukoval oknem do boudy, když jsem hledal něco cenného, co by stálo za to ukrást. Spatřil jsem přitom Garkina, tak jako mnohokrát potom, jak neúnavně chodí po světnici s nosem zabořeným do knihy. Už to byl dost překvapující pohled v těchto končinách, kde čtení není obvyklým způsobem trávení času. Moji pozornost však upoutala pánev. Šourala se po místnosti a sledovala Garkina jako netrpělivě štěně, které

je ještě přece jenom tak slušné, že neskáče na svého pána, aby se mu dostalo jeho pozornosti. Potom Garkin vzhlédl od knihy, zamyšleně se zadíval na pracovní stůl a udělal rozhodný posunek. Z nepořádku na stole se vznesl malý hrnek s neznámým obsahem a vplul do jeho čekající ruky. Uchopil ho, zahluoubal se opět do své knihy a hrnek vytil, aniž by vzhlédl. V tu chvíli skočila pánev rychle jako kočka pod jeho ruku a zachytila spršku dřív, než spadla na podlahu. To bylo mé první seznámení s magií.

Něco strhlo mou pozornost zpět do přítomnosti. Co to bylo? Zkontroloval jsem, jak Garkin pokročil. Stále pracoval zpola zakrytý mračnem vznášejících se lahviček a nádob. Občas některou vyškubl ze vzduchu, něco zamumlal, přidal trochu jejího obsahu do pánve. Ať nyní pracoval na čemkoliv, vypadalo to slibně.

Pak jsem to zaslechl znovu. Tlumené kroky před chatrčí. Ale to není možné! Garkin vždycky říkal, že... jsem pátral v paměti. Nemohl jsem si vzpomenout, že by Garkin předtím, než začal pracovat, vytvořil ochranu. Absurdní. Opatrnost byla první a nejdůležitější věcí, kterou do mě Garkin vtloukal. Než začneš pracovat, musíš vždy část obezřelosti poslat strážit. Nemohl přece zapomenout... byl však poněkud rozvášněný a rozrušený.

Stále jsem se ještě rozhodoval, jestli ho nemám přerušit, když náhle odstoupil od pánve. Upřel na mne pohled a upozornění mi umřelo v hrdle. To nebyla ta pravá chvíle pro nějaké upozornění. V očích měl opět ten žár, silnější než předtím.

„I ukázka by měla něco naučit,“ pronesl. „Kontrola, Skeeve. Kontrola je hlavní oporou magie. Moc bez

kontroly je pohromou. Proto cvičíš s pérem, i když jsi schopný pohybovat většími a těžšími předměty. Kontrola. Dokonce i tvé chabé síly by mohly být bez kontroly nebezpečné a já tě nenaučím víc, dokud se je nenaučíš kontrolovat.“

Opatrně vystoupil z pentagramu.

„Abych ti předvedl význam kontroly, vyvolám nyní démona z jiného světa. Je silný, krutý a nebezpečný. Kdyby dostal šanci, oba by nás zabil. Přesto se ho nemusíme obávat, protože bude pod kontrolou. Nebude moci ublížit nám ani komukoliv jinému v tomto světě, dokud bude v tomto pentagramu. Nyní sleduj Skeeve. Sleduj a uč se.“

Nato ještě jednou zakroužil pánví. Pak rozpráhl ruce a pět svící ve vrcholech pentagramu vzplálo a jeho linie začaly zářit přízračným modrým světlem. Po několik minut panovalo ticho a potom začal tiše mumlat zaříkávání. Z pánve začal stoupat proužek dýmu, který se ale místo ke stropu valil k podlaze, kde utvořil obláček, který kypěl a pulsoval. Garkino-vo zaříkávání zesílilo a oblak rostl a temněl. Páne-vo nebyla už téměř vidět, když se v hloubi oblaku začalo něco formovat...

„Is'tvan tě pozdravuje Garkine!“

Krve by se ve mně nedořezal, jak jsem se lekl. Slova zazněla v chatrči, ale nepřicházela z pentagramu! Rychle jsem se otočil směrem, odkud přicházela. Přímo ve dveřích stála postava zahalená do třpytivého zlatého pláště. V tu šílenou chvíli jsem si myslel, že je to démon, kterého Garkin vyvolal. Pak jsem uviděl kuši. Byl to sice člověk, zaplatí pámbu, ale natažená a nabitá kuše v jeho rukách udělala velmi málo pro zklidnění mé duše.

Garkin se ani neotočil, aby se podíval.

„Teď ne, ty blázne!“ vztekle zavrčel.

„Byl to dlouhý lov, Garkine,“ pokračoval muž, jako by neslyšel. „Schoval jsi se dobře, ale copak jsi opravdu doufal, že unikneš...“

„Ty se opovažuješ?!“ odvrátil se Garkin od díla a rozhněvaně se napřímil.

Jak muž spatřil Garkinovu tvář a oči, jeho obličej se zkroutil do groteskní masky strachu. Reflexně vypustil střelu ze své kuše, ale bylo už pozdě. Neviděl jsem, co Garkin udělal, věci se děly příliš rychle, ale muž najednou zmizel ve stěně plamenů. V agónii zaječel a padl na zem. Plameny zmizely stejně rychle jako se objevily, a zanechaly po sobě doutnající tělo na důkaz toho, že tu opravdu byly.

Nějakou dobu jsem stál jako přibitý, než jsem se mohl pohnout nebo dokonce promluvit.

„Garkine,“ vypravil jsem ze sebe nakonec, „Já... Garkine!“

Garkinovo tělo leželo na podlaze jako zmačkaná hromada. Jedním skokem jsem byl u něj, ale byl jsem příliš pomalý. Z prsou mu s tichou neodvolatelností trčel šíp z kuše. Garkin mi tedy dal svou poslední lekci.

Když jsem se ho přestal dotýkat, povšiml jsem si něčeho, z čeho mi ztuhla krev v žilách. Jeho tělo téměř zakrývalo zhasnutou svíci v severním vrcholu pentagramu, jehož linie již modře nezářily. Ochranné kouzlo bylo pryč.

Se zoufalým úsilím jsem zvedl hlavu, abych zjistil, že zírám do páru žlutých očí se zlatými skvrnami, které nebyly z tohoto světa.

Kapitola druhá

„Věci nejsou vždy takové, jak se zdají.“
– Mandragora

Jednou v lese jsem se octl tváří v tvář hadokočce. Jin-
dy jsem se zase potkal s pavoukodvědem. Nyní jsem
stál proti démonovi. Rozhodl jsem se chovat jako
tenkrát, kdy mi to zachránilo život. Ztuhl jsem.
Později jsem si s oblibou představoval, že to byl zá-
měrný, promyšlený čin.

Démon zkřivil pysky a odhalil tak dvě řady jako
jehla ostrých zubů.

Začal jsem uvažovat o změně původního úmyslu
a rozhodl jsem se zmizet.

Démon si purpurovým jazykem olízl pysky a začal po mně pomalu natahovat spár. Nic víc už jsem nepotřeboval! Uskočil jsem, nebyl to ale žádný ladný kočičí skok, hrabal jsem se hezky po čtyřech. Je zajímavé, jak rychle se člověk může takto pohybovat, je-li náležitě motivován. Mně se to podařilo na plné pecky, bohužel jsem však naběhl rovnou do zdi a udeřil se do hlavy.

„Aaach...“ dostal jsem ze sebe. Není to mnoho, ale v tu chvíli to bylo nejkřidnější vyjádření bolesti a hrůzy, jaké jsem byl schopen ze sebe vypravit.

Vypadalo to, jako by se démon začal dusit. Několikrát potlačovaně vyprskl a pak se rozesmál. Nebyl to však žádný tichý hrozivý smích, prostě jen srdečný nadšený smích někoho, kdo byl právě svědkem něčeho neobyčejně směšného.

Bylo mi to protivné a navíc mě to znepokojilo. Protivné proto, že jsem měl rostoucí podezření, že zdrojem jeho pobavení jsem já; a znepokojilo mě to proto, protože... no... byl to démon a démoni jsou...

„Chladní, nebezpeční a krvežízniví,“ vyrazil ze sebe démon zajímavě, jako by četl mé myšlenky. „Tys to opravdu spolkl i s návnadou, vid', maličký?“

„Prosím?“ řekl jsem, protože mě nenapadlo nic jiného.

„Máš něco s ušima? Řekl jsem chladní, nebezpeční...“

„To jsem slyšel. Nevím, co jste tím vším myslel.“

„Chtěl jsem říct, že jsi celý zkoprnělý strachy a vsadil bych se, že za to může několik dobře zvolených slov mého váženého kolegy.“ S těmi slovy pokynul rukou směrem ke Garkinovu tělu. „Omlouvám se

za tu teatrálnost. Měl jsem pocit, že by špetka legrace mohla trochu ulevit tomuto již beztak dosti tragickému okamžiku.“

„Špetka legrace?“

„No, víš, nemohl jsem tu příležitost nevyužít. Měl jsi se vidět.“

Spokojeně se pro sebe zasmál, vystoupil z penta-gramu a beze spěchu si začal všechno klidně prohlížet.

„Takže tohle je Garkinovo nové působiště, co? To je ale díra. Kdo by si to byl pomyslel, že takhle dopadne?“

Tvrzení, že jsem byl perplex, by bylo značné podhodnocení situace. Nevěděl jsem sice přesně, jak by se démoni měli chovat, ale takhle určitě ne.

Mohl jsem vystřelit ze dveří, ale nezdálo se, že by mi hrozilo bezprostřední nebezpečí. Buď mi ta podivná bytost nechce ublížit, anebo si je jistý, že by mě zastavil, kdybych se pokusil zdrhnout. V zájmu klidu mé nervové soustavy jsem se rozhodl vyčkat a přijmout to, co bude následovat.

Zatímco démon prohlížel chatrč, já jsem si prohlížel jeho. Byl to humanoid, tedy to jest, měl dvě paže, dvě nohy a hlavu. Byl malý, ale sporý a mohutně stavěný, v ramenou širší než člověk a velmi svalnatý, ale nebyl to člověk. Myslím to tak, že nepotkáte každý den na ulici zástupy bezvlasých lidí s tělem pokrytým temně zelenými šupinami a se špičatýma trčícíma ušima.

Zariskoval jsem otázku.

„Hm, promiňte.“

„Co je prcku?“

„Vy jste přece démon, že ano?“

„Cože? Jo, to jo. Myslím, že by se to dalo tak říct.“

„Pak tedy, pokud se vás můžu zeptat, proč se nechováte jako démon?“

Démon na mě vrhl znechucený pohled a v mučednickém gestu zvrátil hlavu k nebi.

„Každý jenom kritizuje. Něco ti řeknu, prcku, to bys byl spokojenější, kdybych ti prokousl hrdlo?“

„No, to ne, ale...“

„A když na to přijde, kdo vlastně jsi? Náhodný čumil, nebo jsi přišel s vrahem?“

„Já jsem tady s ním,“ pospíšil jsem si s odpovědí a ukázal třesoucím se prstem na Garkinovo tělo. Zmínka o prokousnutí krku mě opět dostala na pokraj zoufalství. „Nebo vlastně byl. S Garkinem. Když ho vyvolal!... Jsem... Byl jsem jeho žákem.“

„Nekecáš? Garkinův učeň?“ Postoupil ke mně s nataženou rukou, „To mě těší... co se děje?“

Jakmile se ke mně pohnul, začal jsem se od něj sunout pryč. Snažil jsem se to provést nenápadně, ale všiml si toho.

„No... když... vy jste démon.“

„Jo. A co?“

„Um... no, démoni jsou přece...“

„Hele klid, chlapče. Já nekoušu. Víš, jsem Garkinův starý kamarád.“

„Vždyť jste přece řekl, že jste démon?“

„Správně. Jsem z jiné dimenze. Jsem dimenzionální cestovatel, zkrátka démon. Jasně?“*

* (pozn. překladatele: slovní hříčka využívající v angličtině podobné výslovnosti slov dimenze [dí:men...] a demon [di:men]).

„Co je to dimenze?“

Démon se zamračil.

„Víš to jistě, že jsi Garkinův učeň? Copak ti vůbec nic neřekl o dimenzích?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Totiž ano, jsem jeho učněm, ale nikdy mi o těchto démonických neřekl.“

„Dimenzích,“ opravil mě. „Dimenze je jiný svět, vlastně jeden z mnoha světů, které existují zároveň s tímto, ale v jiných rovinách. Chápeš?“

„Ne,“ přiznal jsem.

„Dobře, ber to prostě tak, že jsem z jiného světa. A v tom jiném světě jsem stejný čaroděj jako Garkin. Měli jsme dohodu přivolávat se navzájem přes bariéru, takový výměnný program, když jsme chtěli udělat dojem na naše učedníky.“

„Myslím, že jste ale řekl, že jste démon,“ prohlásil jsem podezřívavě.

„Ale já jsem démon. Podívej chlapče. V mém světě bys byl démon – dimenzionální cestovatel ty. Ale teď jsem já ve tvém světě, takže jsem démon já.“

„Myslím, že jste ale řekl, že jste čaroděj.“

„To snad není možný!“ Démon vyslal k nebi zlostný posunek. „Já tu budu diskutovat s nějakým ňoumou učedníkem... Tak hele, prcku.“

Opět na mě upřel svůj pohled.

„Zkusíme to teda takhle. Podáš mi ruku, nebo ti mám vyrvat srdce z těla?“

Když to postavil takhle... Chci říci, že ve chvíli, kdy se přestal ovládat a začal na mě křičet, se celkem podobal Garkinovi. Začal jsem věřit jeho řečem o přátelství s mým bývalým učitelem. Uchopil jsem jeho ruku a opatrně potřásl.

„Jsem... Jmenuju se Skeeve.“

Jeho stisk byl chladný, ale pevný. Ve skutečnosti byl tak pevný, že jsem nemohl stáhnout ruku tak rychle, jak bych býval chtěl.

„Těší mě. Já jsem Aahz.“

„Oz?“*

„Nic společného.“

„Nic společného s čím?“ zeptal jsem se, ale on už si opět prohlížel světlici.

„No, určitě tu není nic, co by přitáhlo místní domorodce. Zcela primitivní a trvanlivé, nicméně nelákavé.“

„Nám se tu líbí,“ řekl jsem poněkud dotčeně. Nyní, když jsem se přestal bát, se mi nelíbil posměch v jeho hlase. Chatrč za moc nestála a nebyl jsem na ni přehnaně pyšný, ale jeho kritika mě zlobila.

„Nečerti se, chlapče,“ zareagoval smířlivě. „Jen hledám motiv, to je všechno.“

„Motiv?“

„Důvod, proč někdo oddělal starého Garkina. Nejsm zrovna mstivý, ale byl to můj starý kamarád, a tak to vzbudilo mou zvědavost.“

Přestal prohlížet místnost a obrátil se přímo ke mně.

„A co ty? Co si o tom myslíš? Nějaké děvečky, které svedl, nebo farmáři, které podvedl? Jsi v tom taky zapletený. Mohl bys být klidně dalším terčem.“

„Ale ten chlap, co ho zabil, je mrtvý.“ Ukázal jsem na spálenou hromadu u dveří. „Cožpak tím to neskončilo?“

* (pozn. překladatele: narážka na populární román Čaroděj ze země Oz).

„Probud' se, chlapče. Ty sis nevšiml toho zlatého pláště? Profesionální zabiják. Někdo ho najal a ten někdo by mohl najmout dalšího.“

Bylo to jako studená sprcha. Na to jsem vůbec nepomyslel. Začal jsem v paměti honem hledat nějaký klíč, nějakou stopu.

„No... řekl, že ho posílá Ištván.“

„Co to je, jaký Ištván?“

„Nevím... počkejte. Co jste tím myslel, že bych mohl být dalším terčem?“

„Pěkný, co?“ Aahz pozvedl zlatý plášť. „Podšitý a oboustranný. Vždycky jsem se divil, jak to dělají, že zůstanou nepovšimnuti, dokud nejsou připraveni udeřit.“

„Aahzi...“

„Hmmm? Nechtěl jsem tě vystrašit. Jenom přemýšlím, jestli někdo vyhlásil lov na čaroděje obecně, nebo speciálně na Garkina, mohl bys někoho... Hej, copak je tohle?“

„Co je co?“ zeptal jsem se a snažil se zablédnout, co našel.

„Tohle,“ řekl a pozvedl svou kořist. „Zdá se, že nejsem jediným démonem tady v okolí.“

V ruce držel hlavu, tu vrahovu. Byla téměř zuhelnatělá, na několika místech byla vidět lebka. Můj vrozený odpor k takové podívané zmírnilo několik jejích na první pohled nápadných rysů. Brada a uši byly nepřírozeně zašpičatělé a z čela vystupovaly dva krátké tupé rohy.

„Dábel!“ zděšeně jsem vykřikl.

„Cože? Aha, Dabel. Ale tenhle není z Pakly, je z Imperu. Je to Imp. Copak tě Garkin nic nenaučil?“

„Už zase?“ zeptal jsem se, ale zachmuřený Aahz byl plně zaujat hlavou.

„Otázkou je, kdo by mohl být tak omezený, že si najal Impa jako zabijáka? Jediný, na koho mohu přijít, je Is'tvan, ale to je nemožné.“

„Ale to je ten, kdo to udělal. Copak se nepamatujete? Řekl jsem...“

„Myslel jsem, žes řekl „Ištván“.“

„Řekl. Moment, jak jste to řekl?“

„Řekl jsem Is'tvan. To neslyšíš ten rozdíl?“

„Ne,“ přiznal jsem.

„Hmmm... musí to být pro lidské uši nepatrný rozdíl, když to nejde rozlišit. No dobře. Nevadí. To ale úplně mění situaci. Jestliže Is'tvan vyrukoval se svými starými kousky, nesmím ztrácet čas. Hej, počkat. Co je tohle?“

„To je kuše,“ poznamenal jsem.

„S teplem naváděnými protipancéřovými šipkami? To je v tomhle světě běžné?“

„Teplem naváděnými...“

„S tím si nelam hlavu, chlapče. Nemyslel jsem to tak. Prostě to všechno prostřelí. No, raději abych šel.“

Zamířil do pentagramu. Náhle mi došlo, že se chystá odejít.

„Hej! Počkej chvilku! O co tady jde?“

„To by bylo dlouhé vysvětlování, chlapče. Možná se ještě někdy uvidíme.“

„Ale řekl jste, že bych mohl být dalším terčem!“

„Jo, to jo, takhle se to zamotalo. Víš co? Utíkej a možná, že si tě do doby, než to skončí, nenajdou.“

Zatočila se mi hlava. Na to, abych mohl jasně myslet, se všechno seběhlo příliš rychle. Pořád jsem ještě nevěděl, co nebo kdo démon vlastně je, a jestli mu

můžu věřit. Jedno jsem ale věděl. Byl tím nejbližším tvorem, který mi mohl v této situaci, ve které jsem byl jasně propadající, jako spojenec pomoci.

„Copak mi nemůžete pomoci?“

„Není čas, musím už jít.“

„Nemohl bych jít s vámi?“

„Jenom by ses mi pletl, mohl bych se kvůli tobě dostat do potíží.“

„Ale bez vás mě zabijou!“

Propadal jsem zoufalství, ale na Aahze to dojem neudělalo.

„Nejspíš ne. Poradím ti, chlapče. Musím už opravdu jít, ale ukážu ti něco, co by tě mohlo zachránit. Malý trik, který by se ti mohl hodit. Viděl jsi všechny ty čarovné tanečky, které Garkin užil, aby mě sem přes bariéru dostal? Tak ty nejsou nutné. Pozorně se dívej. Ukážu ti, jak to děláme, když u toho naši učedníci nejsou.“

Chtěl jsem zakřičet, zarazit ho a přimět, aby mě poslouchal, ale už začal. Rozpažil, vzhlédl vzhůru, zhluboka se nadechl a pak tleskl.

Nestalo se nic.